

— Царьо честити, азъ видѣхъ, какъ паякътъ донесе искрата и я скри между двата камъка. Азъ си почивахъ. После дойде мухата и грабна искрата.

Царътъ много се разядосалъ.

— Да ме изльже мене една муха! Но... късно е вече, и азъ не мога да ѝ отнема дара, който ѝ дадохъ. Заповѣдвамъ още сега, щомъ нѣкѫде се появи мухата, всички да я пѣдятъ.

А паякътъ повикалъ събратята си. Разправилъ имъ, какъ мухата го излъгала. Разсърдили се паяците, изплѣли голѣми мрежи и започнали да ловятъ мухите.

Това се случило преди хиляди, хиляди години. Но и до денъ днѣшенъ паяците и мухите сѫ смѣртни врагове.

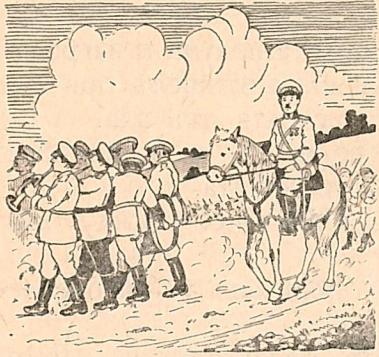
А щомъ мухите кацнатъ нѣкѫде, хората веднага ги пѣдятъ.

Вѣра Бояджиева.

ЖИВОТНИТЪ ОБИЧАТЬ МУЗИКАТА

Единъ полкъ тръгналъ на пѣть. Почнала да свири музиката. Единъ младъ офицерски конь, който за

пръвъ пѣть чувалъ музика въ строя, направилъ нѣколко скока и дошълъ, въпрѣки волята на офицера, задъ последния редъ на музикантите. Отъ тука той, безъ да се отдѣли, следвалъ кротко своя пѣть и слушалъ съ наслада музиката. Слѣдъ като свирнята спрѣла, коньтъ на ново заелъ реда си въ

полка. Щомъ, обаче, музиката засвирѣла повторно, той пакъ силомъ заставалъ задъ музикантите. Това се повтаряло всѣкога, когато полкътъ тръгвалъ на походъ и музиката засвирвала. Цѣлъ месецъ време употребилъ офицерътъ, докато научи този голѣмъ любителъ на музиката да слуша свирнята отъ мѣстото, което има въ полка.